

Sygn. akt: I C 705/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 czerwca 2016 r.

Sąd Rejonowy w Brzesku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Agata Gawłowska-Sobusiak
Protokolant:	Paulina Wąs

po rozpoznaniu w dniu 23 czerwca 2016 r. w Brzesku

na rozprawie

sprawy z powództwa **E. M.**

przeciwko Towarzystwu (...) Spółka Akcyjna w W.

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej Towarzystwa (...) Spółka Akcyjna w W. na rzecz powódki E. M. kwotę 11 000,00 zł (jedenaście tysięcy złotych 00/100) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w zapłacie liczonymi od dnia 28 czerwca 2014r. do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w pozostałej części;

III. odstępuje od obciążania powódki nieuiszczonymi kosztami sądowymi;

IV. nakazuje pobrać od strony pozwanej Towarzystwa (...) Spółka Akcyjna w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Brzesku kwotę 550,00 zł (pięćset pięćdziesiąt złotych 00/100) tytułem brakujących kosztów sądowych – opłaty sądowej od pozwu;

V. zasądza od powódki E. M. na rzecz strony pozwanej Towarzystwa (...) Spółka Akcyjna w W. kwotę 527,70 zł (pięćset dwadzieścia siedem złotych 70/100) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sędzia

SR Agata Gawłowska - Sobusiak

Sygn. I C 705/14

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Rejonowego w Brzesku z dnia 30 czerwca 2016 r.

Powódka E. M. domagała się zasądzenia od strony pozwanej Towarzystwa (...) Spółka Akcyjna w W. kwoty 26 000,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 28 czerwca 2014r. do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia na

podstawie art. 445 § 1 kc w zw. z art. 444 § 1 kc. Nadto powódka wniosła o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Uzasadniając pozew powódka podniosła, że w dniu 3 marca 2014r. w Z. przy ulicy (...) przechodząc przez ulicę na przejściu dla pieszych została potrącona przez samochód marki R. o nr rej. (...), którym kierował B. W.. Sprawca wypadku, w jego dacie, był ubezpieczony z tytułu odpowiedzialności cywilnej u strony pozwanej. Strona pozwana uznała swoją odpowiedzialność, w następstwie czego przyznała powódce odszkodowanie w łącznej kwocie 1 304,18 zł oraz zadośćuczynienie w kwocie 4 000, 00 zł.

Dalej powódka podniosła, że w wyniku wypadku doznała uszkodzenia łokcia oraz kolana, skutkujące dolegliwościami bólowymi. Po wypadku została przewieziona na O. w T., gdzie otrzymała skierowanie do poradni ortopedycznej. Od dnia 7 marca 2014r. do kwietnia 2014r. pozostawała pod opieką lekarza ortopedy z Poradni C.-Ortopedycznej (...) w B., który zdiagnozował skręcenie i naderwanie w obrębie strzałkowego piszczelowego więzadła pobocznego kolana prawego i niestabilność boczną kolana prawego. Ortopeda zalecił noszenie stabilizatora, a ponadto wydał skierowanie na operację. W dniu 1 kwietnia 2014r. powódka przeszła artroskopię kolana prawego z usunięciem uszkodzonego przedniego rogu łąkotki przyśrodkowej. Następnie w okresie od dnia 14 do dnia 28 kwietnia 2014r przechodziła rehabilitację. Powódka podniosła, że na zwolnieniu lekarskim pozostawała od dnia wypadku do dnia 4 maja 2014r. W tym okresie musiała korzystać z pomocy innych osób w bieżących czynnościach życia codziennego.

Powódka podniosła, że wypadek odcisnął się poważnie także na jej psychice. Pojawiły się u niej zaburzenia snu oraz strach przed ruchem ulicznym, przed przechodzeniem przez jezdnię. Wypadek spowodował u niej także rozdrażnienie, nerwowość, niepokój i przygnębienie. Powódka zaczęła wycofywać się z aktywności życiowej, życia towarzyskiego. Ponadto zaczęły u niej występowały objawy somatyczne w postaci bólu głowy i odruchów wymiotnych. Ostatecznie musiała skorzystać z pomocy specjalisty. Intensywna terapia psychologiczna trwała 2 miesiące, w trakcie której pięciokrotnie odwiedzała specjalistę w (...) Przychodni (...) Psychologii w T.. Obecnie kontynuuje wizyty, ale w większych odstępach czasu.

Reasumując powódka podniosła, że na skutek opisanego wypadku doznała krzywdy fizycznej, jak i psychicznej, a żądane zadośćuczynienie powinno tą krzywdę wynagrodzić.

Oдноśnie odsetek za opóźnienie, powódka podniosła, że domaga się ich zasądzenia od 30-go dnia po dokonaniu wezwania do zapłaty, czyli zgłoszenia szkody.

Strona pozwana Towarzystwo (...) Spółka Akcyjna w W. w odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Uzasadniając swoje stanowisko strona pozwana zarzuciła, że przyznane przez nią zadośćuczynienie w kwocie 4 000, 00 zł w pełni rekompensuje doznaną przez powódkę krzywdę. Strona pozwana przeprowadziła szczegółową i kompetentną likwidację szkody powstałej u powódki, obejmującą m.in. sporządzenie opinii lekarskiej przez lekarza chirurga-ortopedę, który ustalił stopień długotrwałego uszczerbku na zdrowiu powódki tylko na 4%. Uraz powódki był na tyle lekki, że kończyła nie została usztywniona gipsem, ortopeda zalecił jedynie noszenie stabilizatora. Ponadto artroskopia, którą powódka przeszła, to jedna z najmniej inwazyjnych metod operacyjnych i już po miesiącu od zabiegu stan zdrowia powódki był na tyle dobry, że zwolnienie lekarskie przestało być konieczne.

Oдноśnie skutków wypadku na stan psychiczny powódki, strona pozwana zarzuciła, że „intensywną terapią” nie można nazwać 5 wizyt u psychologa w ciągu 2 miesięcy oraz że powódka podając, iż kontynuuje wizyty u psychologa nie podała jak często mają one miejsce. W ocenie strony pozwanej koniecznym jest ustalenie, czy dolegliwości powódki związane z jej stanem psychicznym są skutkiem wypadku czy też indywidualnymi predyspozycjami. Nadto strona pozwana wskazała brak związku między doznanymi przez powódkę urazami, a ograniczeniem życia towarzyskiego. Powódka nie jest osobą sparaliżowana, pozbawioną kontaktu ze światem zewnętrznym, może się samodzielnie poruszać, swobodnie wyrażać swoje myśli.

Nadto strona pozwana zarzuciła, że odsetki za opóźnienie należą się ewentualnie od dnia wyrokowania, kiedy to zostanie ustalone należne zadośćuczynienie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 3 marca 2014r. w miejscowości Z. przy ul. (...) kierujący samochodem R. (...) nr rej (...) B. W. potrącił na przejściu dla pieszych powódkę E. M., w wyniku czego doznała ona obrażeń ciała. Sprawca zdarzenia został ukarany mandatem karnym w wysokości 500, 00 zł.

W dacie wypadku, właściciel pojazdu – którym kierował sprawca wypadku – miał zawartą ze stroną pozwaną umowę obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych.

Dowód:

- karta zdarzenia drogowego K. w T. z dnia 3 marca 2014r. – k. 13 ,

- potwierdzenie okoliczności przez uczestnika zdarzenia – k. 78-79,

- opis zdarzenia sporządzony przez powódkę – k. 14, 30,

- przesłuchanie powódki – k. 202-203.

Początkowo pomocy powódce udzielili świadkowie zdarzenia, którzy również zawiadomili Policję oraz Pogotowie (...). Z miejsca wypadku powódka została przewieziona do O. w T., gdzie stwierdzono u niej urazy w postaci stłuczenia kolana i łokcia prawego. Lekarz dyżurny nie zalecił hospitalizacji.

W dniu 4 marca 2014r. powódka z uwagi na silny ból prawego kolana i lewej stopy wezwała na wizytę domową lekarza rodzinnego, który stwierdził m.in. krwiak po stronie bocznej prawego kolana oraz obrzęk w stopie lewej. Powódka otrzymała skierowanie do (...) oraz do psychologa.

W Poradni (...) Urazowo- Ortopedycznej (...) w B. powódka była leczona od dnia 7 marca 2014r. do dnia 9 kwietnia 2014r. U powódki zdiagnozowano skręcenie i naderwanie w obrębie strzałkowego piszczelowego więzadła pobocznego kolana, zalecono noszenie stabilizatora oraz skierowano na operację kolana.

W dniach od 31 marca do 2 kwietnia 2014r. powódka przebywała na Oddziale (...) Ogólnej (...) w B.. W dniu 1 kwietnia 2014r. powódka przeszła zabieg artroskopii prawego kolana, w trakcie którego usunięto uszkodzony przedni róg łąkotki. Po zabiegu rana zagoiła się i powódka została skierowana na rehabilitację prawego kolana polegającą na ćwiczeniach ruchowych z obciążeniem. Rehabilitacja była prowadzona przez 2 tygodnie w okresie od dnia 14 kwietnia 2014r. do dnia 28 kwietnia 2014r. w (...) w Z. (łącznie 10 zabiegów). Na zabiegi wozila powódkę koleżanka A. K. (1).

Przez pierwsze 3 tygodnie od zabiegu powódka nosiła na kolanie stabilizator, a następnie przez około pół roku opaskę elastyczną.

Przez pierwsze 2 tygodnie po wypadku z uwagi na odczuwany ból powódka zażywała K., a później, codziennie jeszcze przez około miesiąc od dnia zabiegu tabletki przeciwbólowe dostępne bez recepty. Wydający opinię w niniejszej sprawie biegły sądowy z zakresu ortopedii lek. med. J. S. stwierdził, że ból w pierwszych 2-ch tygodniach po wypadku wynosił 7-8 stopni w skali (...) (10-stopniowa skala), zaś przez okres dalszych 2-ch miesięcy – 3-4 stopnie w skali (...).

Dowód:

- karta informacyjna (...) Szpitala Wojewódzkiego im. (...) Ł. (...) w T. z dnia 3 marca 2014 r – k. 16,

- historia choroby (...) w Z. – k. 17,

- **historia choroby Poradni (...) Urazowo-Ortopedycznej (...) w B. – k. 18- 20,**
- **skierowanie do szpitala z dnia 7 marca 2014r. – k. 21,**
- **karta informacyjna (...) w B. z dnia 2 kwietnia 2014r. – k. 22,**
- **skierowanie (...) w B. na zabiegi fizjoterapeutyczne z dnia 9 kwietnia 2014r. – k. 23,**
- **zaświadczenie o wykonanych zabiegach rehabilitacyjnych (...) w Z. – k. 24,**
- **opis zdarzenia sporządzony przez powódkę – k. 14, 30,**
- **opinia sądowo-lekarska z dnia 18 maja 2015r. oraz opinia sądowo-lekarska uzupełniająca z dnia 16 listopada 2015r. sporządzone przez biegłego sądowego z zakresu ortopedii lek. med. J. S. k. 151-152, 171,**
- **zeznania świadka A. M. – k. 143-144,**
- **zeznania świadka A. K. (1) – k. 144-145,**
- **przesłuchanie powódki – k. 202-203.**

Powódka w związku z wypadkiem przebywała na zwolnieniu lekarskim łącznie od dnia 3 marca 2014r. do dnia 4 maja 2014r. W tym czasie miała problemy z poruszaniem się, wymagała pomocy ze strony osób trzecich w codziennym funkcjonowaniu. W obowiązkach domowych pomagał powódce mąż A. M. oraz matka I. S.. Powódka poruszała się o kulach do czasu powrotu do pracy.

Dowód:

- **druki (...) k. 25-27,**
- **oświadczenie I. S. – k. 28,**
- **oświadczenie A. M. – k. 29,**
- **zeznania świadka A. M. – k. 143-144,**
- **zeznania świadka A. K. (1) – k. 144-145,**
- **przesłuchanie powódki – k. 202-203.**

Obecnie na prawej nodze powódki widoczna jest nieznaczna deformacja obrysów kolana prawego, występuje bolesność przy ruchach biernych (zgięciach), a także ograniczenie zgięcia w kolanie o 20° oraz zmniejszenie masy mięśniowej prawego uda o 2 cm. Widoczna jest również blizna po leczeniu artroskopowym.

Sprawność w zakresie stawu kolanowego prawego powódka może odzyskać przy prowadzeniu rehabilitacji, która powinna polegać na stymulacji i ćwiczeniu mięśnia czworogłowego uda. Rehabilitacja prowadzona w poradni rehabilitacyjnej winna obejmować zabiegi stymulacji prądem mięśnia oraz jonoforezy, a także wyuczenie ćwiczeń powtarzanych codziennie w domu. Powódka wymaga codziennych ćwiczeń domowych oraz około trzy razy w roku rehabilitacji w poradni rehabilitacyjnej, łącznie przez okres dwóch lat. Powódka nie odzyska całkowitej sprawności kolana, jednak podjęcie rehabilitacji pozwoli jej w przyszłości na swobodne poruszanie się, wykonywanie pracy i uprawianie rekreacji z ograniczeniem uprawiania sportu na wyższym poziomie, długotrwałego chodzenia po nierównościach i dźwigania ciężkich przedmiotów. Wydłużony czas oczekiwania na rehabilitację przez powódkę może

wpłynąć na opóźnienie powrotu do sprawności kończyny dolnej. Możliwe jest wystąpienie u powódki wcześniejszych zmian zwyrodnieniowych w obrębie stawu kolanowego, ale większość czynników powodujących te zmiany, to nadwaga, wiek, tryb życia z małą ruchliwością.

W chwili obecnej występują u powódki bóle kolana, odczuwane zwłaszcza przy zmianie pogody. Powódka nie może też nosić butów na obcasie.

Wydający opinię w niniejszej sprawie biegły sądowy z zakresu ortopedii lek. med. J. S. zakwalifikował obrażenia powódki w postaci urazu skrętnego oraz stłuczenia kolana prawego jako trwałe uszczerbek na zdrowiu, który wg załącznika do Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002r. Dz. U. 234 (poz. 1974) pkt 156 ocenił na 5%.

Dowód:

- opinia sądowo- lekarska z dnia 18 maja 2015r. oraz opinia sądowo- lekarska uzupełniająca z dnia 16 listopada 2015r. sporządzone przez biegłego sądowego z zakresu ortopedii lek. med. J. S. k. 151-152, 171,

- przesłuchanie powódki – k. 202-203.

Wypadek z dnia 3 marca 2014r. był dla powódki czynnikiem stresowym powodującym zaburzenia snu, lęki związane z przejściem przez jezdnię, przygnębienie. W dniu 11 marca 2014r. powódka podjęła terapię psychologiczną i pozostawała pod stałą opieką lekarską i psychologiczną, albowiem rozpoznano u niej stan ostrego kryzysu psychologicznego związanego bezpośrednio z wypadkiem, możliwość rozwoju zespołu nerwicowego. W sumie, w okresie od dnia 11 marca 2014r. do dnia 29 kwietnia 2014r., powódka odbyła pięć wizyt u psychologa. W ich trakcie powódka prowadziła rozmowy wspierające z psychologiem, który stwierdził widoczną niewielką poprawę nastroju, z czasem powódka zaczęła też lepiej sypiać.

Powołana w sprawie biegła psychiatra lek. med. A. K. (2) rozpoznała u powódki zaburzenia adaptacyjne, których podłożem jest uraz psychiczny doznany podczas wypadku z dnia 3 marca 2014r. Zaburzenia te nie mają charakteru długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, objawiają się m.in. lękiem przed przechodzeniem przez jezdnię, lękiem przed potrąceniem przez samochód.

Dowód:

- zaświadczenie z badania psychologicznego (...) w T. z dnia 11 marca 2014r. – k. 32,

- wywiad psychologa z dnia 11 marca 2014r. z dnia 18 marca 2014r., z dnia 8 kwietnia 2014r., z dnia 16 kwietnia 2014r., 29 kwietnia 2014 r– k. 33-35,

- opinia sądowo-psychiatryczna z dnia 29 marca 2016r. wydana przez biegłą sądową z zakresu psychiatrii lek. med. A. K. (2) k. 188-189,

- zeznania świadka A. M. – k. 143-144,

- zeznania świadka A. K. (1) – k. 144-145,

- przesłuchanie powódki – k. 202-203.

W dacie wypadku powódka była zatrudniona w sklepie spożywczym w G. jako kasjer-sprzedawca. Wraz z mężem oraz dwojgiem dzieci- synem w wieku 14 lat i córką w wieku 11 lat zamieszkiwała w domu w R.. Mąż powódki był wówczas zatrudniony jako pracownik budowlany, pracował w W., w niedługim czasie po wypadku żony stracił pracę. Przed wypadkiem powódka wykonywała wszystkie prace domowe, lubiła też zajmować

się ogródkiem, kosiła trawę, często wraz z rodziną chodzi na spacer, jeździli na wycieczki rowerowe, odwiedzali znajomych.

Powódka obecnie nadal pracuje jako ekspedientka za wynagrodzeniem netto 600, 00 zł – 700, 00 zł. Mąż powódki nie posiada stałego zatrudnienia, podejmuje jedynie prace dorywcze. Dzieci powódki mają obecnie 16 i 13 lat, uczęszczają do szkół. Z uwagi na powyższe rodzinę powódki wspiera finansowo teściowa.

Dowód:

- **umowa o pracę – k. 39,**
- **kopia dowodu osobistego – k. 15,**
- **zeznania świadka A. M. – k. 143-144,**
- **zeznania świadka A. K. (1) – k. 144-145,**
- **przesłuchanie powódki – k. 202-203.**

Przed wytoczeniem powództwa, pismem z dnia 26 maja 2014 r (doręczonym dnia 27 maja 2014 r), powódka zgłosiła szkodę stronie pozwanej, określając kwotę roszczeń z tytułu zadośćuczynienia na sumę 30 000, 00 zł. Strona pozwana po rozpatrzeniu zgłoszenia przyznała powódce jedynie kwotę 4 000, 00 zł tytułem zadośćuczynienia za uszkodzenie ciała i rozstrój zdrowia. Nadto strona pozwana wypłaciła powódce kwotę 31,88 zł tytułem kosztów leczenia ambulatoryjnego, kwotę 1 092,00 zł tytułem kosztów opieki osób trzecich oraz kwotę 180,30 zł tytułem kosztów przewozu poszkodowanego.

Dowód:

- **wezwanie do zapłaty z dnia 26 maja 2014r. wraz z potwierdzeniem odbioru – k. 9-11, 118,**
- **pismo- decyzja strony pozwanej z dnia 11 czerwca 2014r. – k. 12, 69-71,**
- **zaoczne orzeczenie lekarskie k. 73-77,**
- **przesłuchanie powódki – k. 202-203.**

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wyżej wymienionych dokumentów przedłożonych przez strony, których mocy dowodowej nie kwestionowano. Także Sąd nie znalazł podstaw, aby podważać ich moc dowodową.

Istotne znaczenie w sprawie miały opinie biegłych sądowych z zakresu ortopedii lek. med. J. S. i z zakresu psychiatrii lek. med. A. K. (2). Sąd podzielił wnioski zawarte w tych opiniach. W ocenie Sądu opinie te są jasne, pełne i wewnętrznie spójne, sporządzone zgodnie z wymogami wiedzy specjalistycznej, a przez to wiarygodne. Obie opinie poprzedzone były analizą dokumentacji medycznej, a przede wszystkim bezpośrednim badaniem powódki. Biegli wyczerpująco odnieśli się do zleconych pytań, przez co wydane przez nich opinie pozwoliły Sądowi ustalić rzetelny obraz stanu fizycznego i psychicznego powódki, były pomocne przy ustaleniu wielkości krzywdy doznanej przez powódkę na skutek wypadku z dnia 3 marca 2014r.

Sąd dał wiarę słuchanym w sprawie świadkom oraz samej powódce. Ich zeznania korespondowały z pozostałym, zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym.

Świadkowie A. M. i A. K. (1) opisywali konsekwencje wypadku dla zdrowia i codziennego życia powódki, podkreślali lęki i niepokoje zaobserwowane u powódki.

Z kolei powódka opisała przebieg zdarzenia z dnia 3 marca 2014r., jego skutki dla zdrowia i życia, proces leczenia. Należy podkreślić, że powódka nie wyolbrzymiała obrażeń doznanych w wypadku, jak i psychicznych urazów. W zakresie zdrowia fizycznego powódka wskazała na występujący w dalszym ciągu dyskomfort związany z mobilnością, opuchnięciem lewej stopy. Powódka zaznaczyła, że w dalszym ciągu odczuwa lęki związane z poruszaniem się po jezdni. Zeznania te Sąd ocenił jako szczerze i wyważone, z doświadczenia życiowego wynika bowiem, że tego typu zdarzenia, którego uczestniczką była powódka, może pozostawić ślad w postaci pewnego przewrażliwienia zwłaszcza, że powódka w chwili zdarzenia poruszała się prawidłowo przechodząc na pasach, w żaden sposób nie przyczyniła się do wypadku. Dodatkowo powódka wskazała na okoliczność, iż sprawca wypadku nie pomógł jej tuż po potrąceniu, nie przeprosił, nie starał się też kontaktować z nią w późniejszym czasie.

Dalszy materiał dowodowy Sąd pominął jako nieistotny dla rozstrzygnięcia sprawy.

Sąd zważył co następuje:

W przedmiotowej sprawie powódka E. M. domagała się zasądzenia od strony pozwanej Towarzystwa (...) Spółka Akcyjna w W. kwoty 26 000,00 zł tytułem zadośćuczynienia na podstawie art. 445 § 1 kc w zw. z art. 444 § 1 kc.

W przedmiotowej sprawie odpowiedzialność strony pozwanej co do zasady nie budziła wątpliwości.

Należy podkreślić, że posiadacz samochodu obowiązany jest do zawarcia umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem posiadanych pojazdów. Art. 822 kc stanowi, że przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia, czyli posiadacz samochodu. Nadto art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (tj. Dz. U. 2013, nr 392 z zm.) wyraźnie stanowi, że z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia. Poszkodowany może dochodzić roszczeń bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń, do czego uprawnia art. 19 cyt. ustawy.

W toku postępowania likwidacyjnego strona pozwana uznała swoją odpowiedzialność i wypłaciła powódce kwotę 4 000,00 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, a ponadto także kwoty odpowiednio 31,88 zł tytułem kosztów leczenia ambulatoryjnego, 1 092,00 zł tytułem kosztów opieki osób trzecich, 180,30 zł tytułem kosztów przewozu poszkodowanego.

Kwestię sporną w przedmiotowej sprawie stanowiła wysokość żadanego zadośćuczynienia. Powódka domagała się zasądzenia od strony pozwanej dodatkowo – obok kwoty 4 000, 00 zł – kwoty 26 000,00 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od 28 czerwca 2014r. do dnia zapłaty.

Na podstawie art. 445 § 1 kc, w wypadkach określonych w art. 444 kc, a więc w wypadku uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia, poszkodowany może żądać od odpowiedzialnego za szkodę odpowiedniej sumy tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Pojęcie krzywdy mieści wszelkie ujemne następstwa uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia, zarówno w sferze cierpień fizycznych jak i psychicznych (por.: wyrok SN z dnia 11 lipca 2000 r II CKN 1119/98 LEX nr 50884). Ustawodawca zaniechał wskazania w art. 445 § 1 kc kryteriów ustalania wysokości zadośćuczynienia i poprzez posłużenie się klauzulą generalną („suma odpowiednia”) pozostawił jej do uznania sądu. Ustalenie wysokości zadośćuczynienia wymaga zatem uwzględnienia wszystkich okoliczności istotnych dla określenia rozmiaru doznanej krzywdy, takich jak:

- stopień cierpień fizycznych i psychicznych, ich intensywność i czas trwania;

- nieodwracalność następstw uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia (kalectwo, oszpecenie);
- wiek poszkodowanego (intensywność cierpień z powodu kalectwa jest większa u człowieka młodego, skazanego na rezygnację z radości życia, jaką daje zdrowie, możliwość pracy i osobistego rozwoju);
- konsekwencje uszczerbku na zdrowiu w dziedzinie życia osobistego i społecznego (rodzaj wykonywanej pracy, szanse na przyszłość, poczucie nieprzydatności społecznej, bezradność życiowa).

(por.: wyrok SN z dnia 9 listopada 2007 r V CSK 245/07 Biul. SN 2008/4/11; wyrok SN z dnia 5 grudnia 2006 r II PK 102/06 OSNP 2008/1-2/11; wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 17 stycznia 2006 r I ACa 1983/04 LEX nr 186503; wyrok SN z dnia 12 września 2002 r IV CKN 1266/00 LEX nr 80272).

Wobec powyższego ustalając wysokość zadośćuczynienia w przedmiotowej sprawie Sąd wziął pod uwagę to, że powódka w żaden sposób nie przyczyniła się do zdarzenia z dnia 3 marca 2014r, a co więcej sprawca wypadku nie udzielił jej pomocy, nie przeprosił jej, ani w żaden sposób nie starał się odplacić za doznane krzywdy. Sąd miał na uwadze przede wszystkim jednak rodzaj doznanych przez powódkę obrażeń, nasilenie i czas trwania cierpień, jak i skutki w zakresie zdolności poszkodowanej do życia.

Zdarzenie z dnia 3 marca 2014r. wywołało u powódki przede wszystkim dotkliwy ból fizyczny związany ze stłuczeniem prawego kolana, stłuczeniem prawej stopy i łokcia. Przez pierwsze dwa tygodnie po wypadku ból był szczególnie dotkliwy, biegły ocenił go na 7-8 stopni w 10-stopniowej skali (...), co wiązało się z koniecznością przyjmowania silnych leków przeciwbólowych, przez następne 2 miesiące ból był mniejszy – 3-4 stopnie w skali (...). Przez pierwsze dwa tygodnie po wypadku powódka miała problemy z poruszaniem się o własnych siłach, nosiła stabilizator, używała kul, korzystała z pomocy męża i matki, przy wykonywaniu nawet najprostszych czynności życia codziennego. Około miesiąc po wypadku powódka przeszła zabieg artroskopii, co wiązało się z hospitalizacją i przyjmowaniem leków, także w zastrzykach, stabilizator zastąpiła opaską elastyczną, którą czasami nosi także obecnie. Powódka po zabiegu poddał się tylko miesięcznej rehabilitacji, ale było to związane z utratą pracy przez jej męża, koniecznością podjęcia przez nią zarobkowania. Po zabiegu artroskopii pozostała na kolanie powódki blizna. Mimo wykonania tego zabiegu oraz rehabilitacji powódka nie odzyskała pełnej sprawności, nadal występuje u niej niestabilność I/II stopnia stawu kolanowego, ograniczenie zgięcia o 20°, wyszczuplenie uda prawego o 2 cm. W dalszym ciągu powódka odczuwa te ból kolana przy tzw. ruchach biernych, jak i również przy zmianie pogody, a przede wszystkim nie może nosić butów na wyższym obcasie, co lubiła mając na uwadze swój niski wzrost. Należy także podkreślić, że charakter wykonywanej przez powódkę pracy zawodowej powodował, że doznane przez nią obrażenia były bardziej uciążliwe.

Biegły z zakresu ortopedii, po przeprowadzonym badaniu powódki, biorąc pod uwagę doznane obrażenia i zgłaszane dolegliwości stwierdził, iż na skutek przedmiotowego wypadku powódka doznała trwałego 5% uszczerbku na zdrowiu. Z opinii wynika, że powódka nigdy nie odzyska pełnej sprawności kolana, natomiast zakres jego ruchowości pozwala jej na swobodne poruszanie się, wykonywanie pracy, uprawianie rekreacji. Biegły zwrócił uwagę na możliwe wcześniejsze wystąpienie u powódki zmian zwyrodnieniowych w obrębie kolana, ale dodał, że mają na nie wpływ także wiek powódki, waga ciała oraz tryb życia z małą ruchliwością.

Powódka po wypadku znacznie przytyła (z 70 kg do 90 kg), co związane było z ograniczoną aktywnością. Niemniej jednak od wypadku minęło już ponad dwa lata i powódka winna zadbać o swój stan zdrowia, w szczególności sprawność fizyczną. Powódka powinna też jak najszybciej podjąć dalszą rehabilitację polegającą na stymulacji i ćwiczeniu mięśnia czterogłowego uda. Jak zaznaczył biegły, rehabilitacja ta nie ma skomplikowanego charakteru, powódka winna nauczyć się kilku ćwiczeń i powtarzać jej w domu.

Biegły stwierdził, że obrażenia polegające na stłuczeniu kończyny górnej prawej oraz stłuczeniu stopy lewej nie kwalifikują się do oceny trwałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, niemniej jednak miały miejsce i wiązały się z bólem.

Biegła z zakresu psychiatrii na podstawie akt sprawy oraz po przeprowadzeniu badania powódki stwierdziła, że przebyty wypadek był czynnikiem, który u powódki wywołał zaburzenia adaptacyjne charakteryzujące się lękiem przed ruchem ulicznym, przechodzeniem przez jezdnię oraz potrąceniem przez samochód. Brak jest jednak podstaw do orzeczenia trwałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu w zakresie zdrowia psychicznego.

Niewątpliwie wypadek był dla powódki czynnikiem stresowym, co spowodowało nawet przejściowe zaburzenia snu i niepokoje. Powstałe na skutek wypadku trudności emocjonalne nie upośledzają sprawności powódki. W dalszym ciągu może realizować swoje życiowe. Nasilenie lęku i obniżonego nastroju pojawiają się w kontakcie z bodźcem przypominającym negatywne przeżycia z chwili wypadku, w pozostałych warunkach powódka funkcjonuje w sposób normalny.

Mając powyższe na uwadze Sąd uznał, że kwotą, która zaspokoi uzasadnione roszczenie powódki z tytułu zadośćuczynienia, będzie 15, 000 zł. Ponieważ w toku likwidacji szkody ubezpieczyciel przyznał i wypłacił powódce tytułem zadośćuczynienia kwotę 4, 000 zł, Sąd zasądził na rzecz powódki dalszą kwotę **11, 000 zł**.

Ustalona w powyższej wysokości kwota zadośćuczynienia w ocenie Sądu jest wyważona i stanowić będzie realną pomoc dla powódki rekompensującą doznane przez nią krzywdy i cierpienia. Sąd miał na uwadze wszelkie krzywdy i cierpienia, jakich powódka doznała na skutek wypadku z dnia 3 marca 2014 r, a więc nie tylko te objęte trwałym uszczerbkiem na zdrowiu ocenionym na 5%. Sąd miał na uwadze to, że powódka jest młodą kobietą, która winna się cieszyć życiem, a obecnie musi uważać na uszkodzone kolano, nie może chodzić w butach na wysokich obcasach. Z drugiej strony powódka winna zastosować się zaleceń biegłego, a to podjąć dalszą rehabilitację i schudnąć, tak by nie pogłębiać doznanych urazów.

Odsetki ustawowe za opóźnienie Sąd zasądził na podstawie art. 481 § 1 i 2 kc od 30-go dnia od zgłoszenia szkody. Zgłoszenie szkody i wezwanie do zapłaty miało miejsce dnia 27 maja 2014 r, a więc odsetki należały się od dnia 28 czerwca 2014 r.

Odnosząc się do zarzutów strony pozwanej, należy podkreślić, że wymagalność roszczenie o zadośćuczynienie powstaje po jego sprecyzowaniu co do wysokości i wezwaniu zakładu ubezpieczeń do zapłaty konkretnej kwoty z tego tytułu (por.: wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 26 października 2012 r I ACa 1077/12 LEX nr 1259780). Zasadzanie odsetek od daty wyrokowania prowadzi w istocie do ich umorzenia za okres sprzed daty wyroku i stanowi nieuzasadnione uprzywilejowanie zakładu ubezpieczeń, skłaniając go niekiedy do jak najdłuższego zwlekania z opóźnionym świadczeniem pieniężnym, w oczekiwaniu na orzeczenia sądu znoszące obowiązek zapłaty odsetek za wcześniejszy okres (por.: wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 28 października 2011 r VI ACa 247/11 LEX nr 1103602).

W przedmiotowej sprawie nic nie stało na przeszkodzie, aby strona pozwana wypłaciła zadośćuczynienie w pełnej wysokości w ciągu 30 dni od dnia zgłoszenia szkody, jak nakazuje m.in. art. 817 § 1 kc oraz art. 14 ust. 1 cyt. ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych

W tym stanie rzeczy na podstawie powołanych przepisów orzeczono jak w sentencji.

O kosztach procesu orzekł na podstawie art. 100 kpc, a to zasadą stosunkowego rozdzielenia kosztów.

Strona pozwana wygrała proces w 57, 70%, zaś powódka w 42, 30%.

Powódka korzystała ze zwolnienia od kosztów sądowych i z uwagi na powyższe Sąd odstąpił od obciążania powódki nieuiszczonymi kosztami sądowymi.

Opłata sądowa od pozwu wynosi w przedmiotowej sprawie 1 300, 00 zł, z czego strona pozwana winna uiścić 42, 30%, tj. kwotę **550, 00 zł**.

Nadto w przedmiotowej sprawie przeprowadzono dowody z opinii biegłych sądowych, których wynagrodzenie wyniosło łącznie 814, 44 zł. Strona pozwana winna ponieść koszty opinii w 42, 30%, tj. kwotę 344, 50 zł, a uiściła na ten cel zaliczkę w kwocie 500, 00 zł, która została w całości rozdysponowana. Zatem powódka winna zwrócić stronie pozwanej kwotę **155, 50 zł** (500, 00 zł – 344, 50 zł).

Strona pozwana poniosła także koszty wynagrodzenia pełnomocnika w kwocie 2 400, 00 zł i opłatę skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17, 00 zł – łącznie 2 417, 00 zł. Zatem winna otrzymać zwrot kwoty 1 394, 60 zł (57, 70% z kwoty 2 417, 00 zł).

Również powódka poniosła koszty wynagrodzenia pełnomocnika w kwocie 2 400, 00 zł i opłatę skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17, 00 zł – łącznie 2 417, 00 zł. Zatem winna otrzymać zwrot kwoty 1 022, 40 zł (42, 3% z kwoty 2 417, 00 zł).

Po wzajemnej kompensacji wyżej wyliczonych kwot, powódka obowiązana jest do zwrotu stronie pozwanej kwoty **372, 20 zł** (1 394, 60 zł – 1 022, 40 zł).

Zatem powódka obowiązana jest do zwrotu stronie pozwanej łącznej kwoty **527, 70 zł** (155, 50 zł + 372, 20 zł).

SSR Agata Gawłowska- Sobusiak